

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Garnett_David-Jen_ctete_dal.pdb

PDB Name: Garnett David-Jen ctete dal
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Garnett - Jen čtete dál...

Probudil jsem se. Hlava mě bolela, žaludek se kroutil, v krku jsem měl sucho a ústa jako by mi nepatřila. Prostě - kocovina jako hrom.

Na tom by konečně nebylo nic zvláštního. Divné bylo jen to, že jsem neležel doma v posteli - nebo v jakékoli posteli - ale kdesi venku.

Pomalu jsem se posadil. Nejen že jsem byl na čerstvém vzduchu, ale nacházel jsem se v nějaké venkovské krajině. Jak jsem se sem dostal? Rozhlížel jsem se kolem a snažil se rozpomenout na to, co se stalo včera.

Všechno mi tu připadalo nějak známé - les, vesnice u malé říčky asi půl míle odsud, vzdálené pahorky - přesto však mi trvalo nějakou dobu než jsem zjistil, kde vlastně jsem. Ano, byl jsem tady už jednou, i když jen v myšlenkách. Tuto krajinu jsem si totiž vytvořil ve svých představách - jenže teď už to nebyla pouze fikce.

Nemohl to být ani sen. Vše bylo příliš jasné a zřetelné, než aby šlo o nějaký přelud z opojení alkoholem.

Byl jsem si více méně vědom, že jsem přebíral a také že nejsem na Zemi, kterou znám. Místo toho jsem se nacházel na planetě Werld, a tu jsem si sám vytvořil.

Ve fantastických románech žije hrdina chvíli tady a v příštím okamžiku je přenesen do alternativní reality, do jejíž dimenze je vtažen některým z oněch virů, které se vždy vyskytují v časoprostorovém kontinuu.

Což bylo přesně to, o Čem jsem včera psal.

Podíval jsem se na hodinky. Stály. Digitální quartzové hodinky zde zřejmě nefungují. Odhadl jsem, že může být časné dopoledne, něco mezi desátou a jedenáctou hodinou.

Pohodlně jsem se opřel o strom. Jakého druhu byl, nevím. Byla to prostě jedna ze stromových kulis, které jsem si vytvářel k oživení dějové scény. Když jsem se tak rozhlížel kolem sebe, uvědomil jsem si, jak neupraveně a jednotvárně musí působit venkovské prostředí mých povídek.

Kromě několika téměř identických stromů tvořících za mnou okraj lesíka, bylo tam jen pár pahorků na obzoru a říčka, vinoucí se vesnicí. Jinak to byl prázdný prostor se spoustou volných míst, která jakoby čekala, až je někdo vyplní. Hlavně mi tam chyběla roztroušená venkovská stavení a nějaký ten dobytek po polích. Na téměř bezmračné obloze nebylo vidět ani ptáčka. Hlavně, že nepršelo, zřejmě proto, že jsem jen málokdy věnoval pozornost počasí.

S vesnicí jsem si již poradil podstatně lépe. Malá skupinka stavení s deskovými střechami, z jejichž komínů líně ve spirále stoupal kouř. Často jsem nechával kouř stoupat líně ve spirále, jenže teď to bylo poprvé, co jsem to viděl doopravdy.

Co jsem měl dělat? Nemělo smysl zůstat tady a čekat, až zase budu přenesen do reálného světa. To totiž nebylo ve scénáři!

Do reálného světa? Ale ten byl přece zde!

Nebylo mi nijak příjemné, protože nerad sedávám na holé zemi se vši její špínou a lezoucím hmyzem. Tady jsem se však vzbudil na pěkném čistém palouku a žádný hmyz jsem neviděl. Asi tu žádný nebyl. Ve svých knihách jsem se totiž nikdy o žádném hmyzu nezmiňoval, protože tam neměl co dělat.

S ohledem na svou hlavu jsem opatrně povstal. Asi jsem měl být alespoň trochu překvapen, ale vše se mi zdálo být zcela normální, jako bych to očekával.

Pozvolna se mi vracely vzpomínky na včerejšek. Byl to docela normální den. Vzbudil jsem se, až došla druhá pošta, v poledne jsem posnídal, přečetl noviny, a pak usedl asi na hodinu nebo dvě k psacímu stolu a hledal záminku, abych se nemusel dát do práce. Nakonec jsem přece jen stiskl tlačítko diktafonu a začal s nástinem fantasy trilogie. Ale už synopse mě nudila tak, že jsem to vzdal a zašel přes ulici do hospody.

Po několika sklenicích jsem si toho už mnoho nepamatoval. Opít se, to je známá metoda jak cestovat časem - pořádně se napijte a už je tady zítřek. Zatím jsem však neslyšel, že by to byla metoda, jak se přemístit do světa fantazie. Je však možné, že ji použiji, až budu chtít odpoutat svého hrdinu od jeho normálních fyzikálních a časových souřadnic. Bude to daleko originálnější než nechat ho najít talisman se záhadným runovým písmem. Původně jsem svému vydavateli navrhl, že bych mohl jako iniciátoru časoprostorového přesunu použít orgasmu, ale Derek namítl, že čtenáři fantasy literatury nemají rádi nějaké novoty. On sám dává přednost tradičním metodám - proto také onen zmíněný talisman.

Před týdnem - nebo to bylo jindy? - jsme si v Londýně zašli s Derekem na nějaký ten drink, a při té příležitosti mi navrhl, abych napsal nějakou fantasy. Nebyl jsem zvlášť nadšen. Slovo "fantasy" dostalo nádech čehosi méněcenného, co vyvolává představu čarodějnic, skřítků, pidimužiků a všemožných mýtických zvířat a bájných oblud jako jsou mluvící draci, vzpinající se jednorožci a jiná stvoření, která se výhružně plíží stránkami každé fantastické knihy.

Jakmile se však Derek zmínil o záloze, veškeré mé předsudky padly. Další bod ve prospěch tohoto záměru byl slib, že nepůjde pouze o smlouvu na jednu knihu, ale aspoň na trilogii, možná, že i na seriál.

Vše, co jsem měl udělat, bylo přijít se slušným námětem a dvěma kapitoly na ukázkou. Derek si pak u mě objedná tři knihy, a to závazně. V dnešní době totiž jen pitomec píše román, aniž by ho předem prodal. Stejně tak vydavatelé raději koupí knihu dříve než je napsána, a to proto, aby nemuseli číst rukopis.

Pak jsme vše projednali. Vhodný název, rozsah jednoho svazku, co bude na obálkách - já osobně dávám přednost zobrazení ztepilých bojovnic, zda mají být ilustrovány i uvnitř (knihy pak vypadají více jako comicsy a lépe jdou na obyt), zda připojit vysvětlivky a rejstřík jmen, která budou obsahovat co nejméně samohlásek, aby byla pokud možno co nejméně vyslovitelná. Prostě vše, co k tomu patří.

Pak jsem se vrátil domů a vypracoval příslušné detaily, jako jednající osoby, prostředí a dějovou osnovu.

Poslední dosud chybějící zbytek paměti se mi vybavil, když jsem si vzpomněl, že po zavírací hodině jsem přišel domů, zasedl k psacímu stolu a inspirován alkoholem, začal psát první kapitolu.

Pít jsem nepřestal, a tak můj výkon, pokud jde o počet napsaných stránek, bylo možno srovnávat s počtem vypitých püllitrů. Na monitoru vyskakovala zeleně slova, sdružovala se ve věty a v odstavce. Tak jsem stvořil celý nový svět a nepotřeboval jsem k tomu ani oněch pověstných šest dní.

Jenže tím, že jsem holdoval starobylému rituálu popíjení nápoje ze zkvašeného ječmene a chmele a že jsem dovolil svým myšlenkám vplouvat přímo do nitra svého videodiktafonu, propasal jsem se až sem.

Vždy jsem se snažil vžít se do všeho co píšu, jenže v tomto případě jsem to určitě přehnal.

Nohy se mi ještě trochu podlamovaly. Možná, že až vystřízlivím docela, ocitnu se zase doma. Prozatím není proč spěchat. Nakonec to vše může být docela zajímavá zkušenost, která se dá využít při psaní dalších knih.

V této chvíli jsem však nejvíce toužil po pořádném drinku.

Pomalu jsem kráčel k vesnici a vyčítal si, že jsem ji ve svých představách umístil tak daleko. Protože vše se zatím odvíjelo podle jedné z mých knih, určitě tam bude také hostinec. Taverna nebo také krčma - abych se přidržoval správného středověkého názvu. V mých knihách se totiž vždy vyskytuje nějaká scéna ve výčepu, a to i v těch pro děti. Jak tak kráčím plochou a bezútěšnou krajinou, napadla mne znepokojivá myšlenka a hned začala neodbytně hryzat na okraji mého vědomí.

Co když já vůbec nejsem já?

Je zcela možné, že mne sem nepřeneslo kouzlo pivovarského umění a já nejsem ten, za koho se považuji. Třeba jsem výplodem fantazie někoho jiného - nějakého autora, který je mým dvojníkem a také tvůrcem, který sedí u psacího stroje a vytukává do něj to, co se tady právě děje!

Mohou mít vůbec osoby, které si já nebo on vymyslel, svou vlastní nezávislou existenci? Na to jsem dosud nepomyslel.

Mohou mí nesčetní hrdinové dál existovat ve světech a v podmínkách, které jsem vytvořil, i když kniha nebo povídka skončí? Nebo jsou odsouzeni k tomu, aby pokaždé, když někdo znovu začne knihu Číst, vyvstávali znovu a znovu k životu a kráčeli tak po Mobiově pásu, beznadějně uvěznění na vířící kosmické serpentíně?

Zpropadeně těžký život zejména pro ty, kteří v ději špatně skončí a musí tak stále znovu prožívat svou smrtelnou agónii.

I když se to zdá matematicky absurdní, vždy jsem svým hrdinům věnoval daleko menší pozornost než svým čtenářům, které kromě vlivných osob jako jsou agenti, vydavatelé a nakladatelé, rozhodně nepovažuji za pouhé opice.

Byl jsem však přesvědčen, že já jsem já - živá dýhající osoba a ne pouhá částka své fantazie. Cítil jsem se být sám sebou a byl jsem si jist, že mám i svou podobu - ale i všichni mí hrdinové mají něco ze mě, protože vždy do nich vkládám něco ze své osobnosti. Totéž platí dokonce i o hrdinkách mých příběhů.

Kdybych se tak mohl něčeho napít!

Taverna se nacházela přesně tam, kde jsem si ji představoval. Otevřel jsem dveře. Uvnitř bylo Šero a chvíli jsem se domníval, že je zavřeno. Pak jsem si ale uvědomil, že tehdy ještě neexistovaly licenční předpisy a že vše se řídí jen mými představami.

Nebylo zde podstatných rozdílů oproti mému hostinci. Všechny krčmy, o nichž jsem kdy psal, byly totiž pouze nepatrně upravenou verzí mého oblíbeného zapadáku. Namísto židlí tam byla dřevěná sedadla a lavice. Podlaha byla pokryta slámou. Chyběly cigarety a hrací automaty, právě tak jako terč pro házečí šipky a kulečník. Tam, kde toto vše mělo být, byla pouze nepřírozně působící prázdnota, stejně jako tomu bylo venku. Volný prostor jakoby čekal, až bude něčím vyplněn, jenže zde působil více nápadně.

V pozadí bylo vidět siluety několika hostů, kteří srkali pivo z cínových korbělů. Všichni byli oděni do venkovských šatů, odpovídajících tehdejší době - měl jsem za to, že jsem kdesi mezi jedenáctým a patnáctým stoletím. Nemá smysl uvádět bližší údaje, protože to stejně nikoho nezajímá.

Nikdo z přítomných si mne nevšiml a když jsem si je blíže prohlédl, zjistil jsem důvod.

Neměli tváře.

Jen zřídka se zabývám charakteristikou podružných osob. Vysoký - malý, tlustý - hubený, starý - mladý - to bylo asi tak maximum, Čeho jsem použil k jejich popisu. Vždy jsem dával přednost tomu, aby si Čtenář takové detaily sám doplnil, a to je důvod, proč jsem nedal hostům v krčmě žádné tváře. Prostě to byli statisté, na nichž nezáleželo, jak vypadají - nebo zda mají tváře či nikoli. Hráli jen podružné role, ani ne takové, při nichž se mluvilo, přesto jsem však s uspokojením konstatoval, že jsou aspoň třírozměrní a že nevypadají jako vystřížení z lepenky, což se tak líbí kritikům. Přistoupil jsem k pultu, který tvořil hrubý neotesaný stůl se sudem piva. Dívku, která za ním stála, jsem poznal, protože měla tvář. Byla to Jenny, číšnice z mé hospody, jenže místo obvyklé těsné blůzičky a rozstřižené sukně, měla na sobě tradiční venkovský oděv.

Dívka - mohlo ji být tak něco mezi dvaceti a třiceti, vlastně již dívkou nebyla. Sexem zdůrazněná ženskost zřejmě ještě do oblasti fantastiky nepronikla. Být to doma, už by mi nalévala pintu mého oblíbeného, jenže v této dimenzi mne pochopitelně neznala.

"Korbel piva, ženštino!" řekl jsem jí.

Byl jsem sice schopen objednat si pivo v sedmi řečech, ale zde to bylo jednoduché. Všichni mluvili angličtinou dvacátého století. Neměl jsem totiž rád slova ve staroangličtině, i když někdy bylo vhodné občas použít archaismu. Musel jsem však dbát na to, aby nepoužívali příliš moderních výrazů jako třeba "okay" a podobně.

"Ano, můj pane," odpověděla a mírně se uklonila. To se mi líbilo.

Jedním z půvabů fantasy je, že člověk se může plně vžít do postavy hrdiny nebo hrdinky. Vždy to jsou významné osoby jako třeba princové a princezny, nebo v nejhorším také nějaký aristokrat. Kdo by chtěl nakonec číst o otrocích nebo selských hňupech? Obvyklé klišé je, že hrdina je zprvu bezvýznamnou osobou, ale pak se ukáže, že ve skutečnosti je oprávněným dědicem (dědičkou) království, který (která) v závěru knihy (trilogie), (seriálu) znovu zaujme své právoplatné místo na trůnu.

V této konkrétní fantasy hraje můj hrdina velmi významnou úlohu, neboť inu osud určil, aby změnil svět. Vlastně byl bohem, i když si to zpočátku vůbec neuvědomoval. Máte-li totiž v úmyslu dát svému hrdinovi slušné postavem, tak ať už to stojí za to,

"Jmenuješ se Jenifer, že?" zeptal jsem se, když mi nalévala pivo,

"Ano, můj pane," přikývla.

Nebyl jsem si jist, zda Jenifer je vhodné středověké jméno, ale asi ano. Nápoj chutnal ohavně, ale nebyl jsem sto rozhodnout, zda byl opravdu tak špatný, nebo zda mám v ústech hořko. Když jsem ale vypil asi polovinu, cítil jsem se lépe a šel si sednout do rohu místnosti. Jenifer mne soustavně pozorovala. Zprvu jsem se domníval, že její pozornost budil můj oděv - tričko, džíny a plátěné střevíce, ale když pak zmizela a zakrátko se vrátila s Terryem, poznal jsem důvod - nezaplatil jsem za pivo.

To bylo zlé.

Terry byl hostinský, a to jak v mém světě, tak i zde. Byl vysoký a tlustý, ale já s ním vždy dobře vycházel, i když to byl chlapík, s kterým nejsou žerty.

"Na zdraví, Terry!" pozvedl jsem k němu korbel a druhou rukou šátral v kapse po penězích.

Jméno Terrence se mi zdálo být ještě větším anachronismem než Jenifer, ale v této chvíli jsem měl jiné starosti. Mince jsem u sebe neměl, a i kdyby, nebyly by přijaty jako zákonné platidlo. V zadní kapse jsem sice měl desetilibrovku, za níž bych si pravděpodobně mohl koupit celou vesnici, jenže tehdy ještě nebyly papírové peníze vynalezeny,

Byl jsem v koncích. Proč jen jsem na něco takového nepomyslel? Hrdinové by neměli mít problémy s penězi stejně tak, jako je nemají s dorozumíváním. Takový hloupý malý detail? Tak malý, že jsem jej úplně přehlédl a až budu zase psát, musím to napravit.

Nedostatek peněz by neměl být problémem pro boha, nebo dokonce ani pro autora. Zoufale jsem se pokoušel najít nějakou přijatelnou výmluvu, proč jsem bez peněz - třeba že můj podkoní právě ustájuje koně a že tu bude s mou peněženkou co nevidět, nebo že můj tělesný strážce čeká venku a že je ještě větší a tlustší. Jenže já nikdy nebyl dost výřečný, což je také důvod, proč jsem se dal na psaní,

Terry se nade mnou hrozivě tyčil. "Farthing za to pivo!"

Matně jsem si vzpomínal, že farthing byla nejmenší anglická mince, ale Terry to zřejmě za žádnou maličkost nepovažoval,

"Bylo opravdu dobré," poznamenal jsem, dopíjeje pivo. "Dejte mi ještě jedno. Ať to místo farthingu dělá ha'penny!"

"Zajisté, pane," souhlasil Terry. "Jen mi ukažte, jak vypadají vaše peníze!"

"Ah... Hmmmmmm..." začal jsem vysvětlovat.

V příštím okamžiku jsem ležel venku v blátě. Hrozně páchlo a já doufal, že je to jenom bláto.

Pomalů jsem vstal. Nohy se mi smekaly a klouzaly v ohavné břečce. Zdálo se, že celá vesnice se na mne dívá, směje se a jásá. Nemělo smysl zde dále zůstat. S předstíranou důstojností jsem odcházel - lépe řečeno odkulhal. Při pádu jsem si podvrkl kotník a při každém kroku jsem v něm cítil bodavou bolest. Vlekl jsem se podél toku řeky a když jsem byl z dohledu, snažil jsem se co nejlépe seškrabat ze sebe. bláto a smýt špinu z šatů i těla,

*

Co teď? Něco takového se nemělo stát. V románu jsem sice hrál roli, ale ta měla být hrdinská, že? Původně jsem neměl začít návštěvou hospody, což znamená, že můj osud nebyl předurčen. Měl jsem svobodnou vůli, a tak jsem se rozhodl, že si zajdu na drink. Nebo jsem si to jen myslel, že jsem se tak rozhodl? Těžko říct.

Ať již tomu bylo jakkoli, neměli mne házet do bláta a neměl jsem si podvrtnout kotník. Hrdinové ve fantasy přece mají být nezranitelní! Nebo chtěl můj tvůrce začít svůj příběh takhle netradičně? V synopsi nic podobného nebylo, ale to se možná změní, až bude napsaná první kniha. Pokud tak tomu bude, nepochybně vesničané draze zaplatí za to, jak se mnou zacházeli. Vrátil jsem se s věrným vojskem, srovnám to hnízdo se zemí a každého pđpravím. Bude to sice tvrdý trest, ale tak již to v hrdinských ságách chodí. Nikdo nesmí zvítězit nad hlavní osobou a přežít, aby o tom mohl vyprávět - ledaže by následovalo další pokračování.

V žádném případě to nebyla právě nejlepší úvodní kapitola. Nelíbilo se mi, jak se situace vyvíjí - ne že by na tom obvykle záleželo, protože většinu z toho jsem stejně stvořil sám. Ale něco jiného je snášet vrtošivé rozmazy nějakého potrhleho pisálka. Kdo ví, co mi osud ještě chystá!

Co když budu zabít?

Ne, to mi on neudělá. Ani sám sobě bych to neudělal. Co když - zarazil jsem se, nechtěje ani pomyslet na jinou, snad ještě hrůznější možnost - co když nejsem ve svém vlastním románu, ale v příběhu někoho jiného...?

To už se kdysi stalo. Přátelé mne ve svých románech někdy používají jako vedlejší postavu, obvykle proto, abych zahynul obzvláště krutou smrtí. Oplácel jsem jim to tak, že jsem na oplátku používal jejich jmen a pak je dal zmrazit a zavraždit. Všechno to bylo pochopitelně v žertu, i když pod jeho povrchem se skrýval tvrdý osten rivality. V tomto případě tomu tak určitě nebylo. Toto je můj svět, mé dílo, nikdo ještě nečetl jeho scénář, takže jsem se nemohl stát obětí literárního upíra -plagiátora. Nikdo mne tedy nemůže vykrást. I ta hospoda, z které mne vyhodili, byla má. Když jsem se omyl, usedl jsem na břeh řeky a čekal, až mi uschnou šaty, Řeka jako taková nestála za moc. Ve skutečnosti vypadala spíše jako vodní strouha, u níž jsem si jako dítě hrával. Abych si pozvedl náladu, utěšoval jsem se, že můj úděl by mohl být daleko horší, kdybych se ocitl v některé ze svých jiných knih. Co kdybych byl například v horroru, kde bych byl zahuben nějakým zvlášť krvavým způsobem, jenže za to bych mohl pouze já sám a ne zvrácená mysl nějakého obskurního pisálka. Nebo v nějaké romanci, odsouzen věčně milovat mladou nevinou dívku, která však stále zůstává pannou -hrozné pomýšlení, přímo hororová situace! Aspoň že to není nějaký románový přepis filmu, kde bych byl navždy uvězněn ve filmovém pásku, nebo ještě hůře, v televizní inscenaci s mizerným obsazením a chudičkou výpravou. Také jsem se mohl ocitnout v nějakém porno. Bylo by to celkem zajímavé, ale dost vyčerpávající.

*

O této celkem lákavé možnosti jsem uvažoval do té doby, než mou pozornost upoutalo volání plné strachu a zoufalství. Vstal jsem a spatřil dívku, jak běží po druhém břehu řeky směrem ke mně.

Když mne spatřila, zastavila se. Vše, co jsem měl na sobě, byly kratičké spodky, jenže ona toho na sobě neměla o mnoho víc. Kratičká kožená sukénka, hedvábná blůzička a sandály s pásky, které jí obepínaly lýtky až ke kolenům. Halenka byla průsvitná a v té době ještě nevynalezli podprsenky.

Okamžitě jsem ji poznal. Byla to princezna z mé knihy. Samozřejmě, že byla krásná, to přece patří k věci.

I když nerad popisuji, jsem nucen se přizpůsobit konvenci, která vyžaduje rychle zhodnotit fyzické půvaby ženských postav. Vždy jsem se vyhýbal stereotypním charakteristikám jako "dlouhonohá", "plnoštíhlá", "světlovlasá". Je to formální a svědčí to o duševní lenosti autora. V tomto případě však nebylo vyhnutí, neboť všechny tyto atributy se na dívku dokonale hodily.

Vše pak začalo probíhat podle plánu a já se ocitl opět ve svém scénáři. Byla to má hrdinka, dívka, s níž se můj hrdina případně ožení, jakmile se stane božským císařem Werldu. Před tím však musí dívka projít obvyklými trampotami jako otroctví, znásilnění, znovu otroctví a další znásilňování. Ve své roli hrdiny však ani já nedopadnu lépe. Budu honěn, zajat, mučen, několikrát uprchnu - vše podle zaběhnuté rutiny.

Ti, co byl zodpovědní za veškeré to zotročování, znásilňování a mučení, patřili k "temným silám" (psáno Temné Síly), které se snažily uvrhnout svět do chaosu a zkázy. Jejich role byla sice stereotypní, avšak podstatně zábavnější, než jakou hrála tak zvaná Legie Světa.

Kladné postavy tvořil obvykle soubor prost'áčků, jimž jsem byl nucen držet palce, neboť nakonec vždy zvítězili.

Čtenáři to očekávají - dobro poráží zlo, spravedlnost vítězí a pravda triumfuje, jak je tomu vždy na Zemi.

A přesně podle scénáře, pekelné hordy byly princezně v patách. Bylo slyšet, jak se tryskem blíží a vyražejí ze sebe svůj válečný pokřik.

Uprchlíci byla pouze "princeznou", protože jsem zatím pro ni nevymyslel vhodné jméno. Také se nepodobaly žádné z mých dřívějších přítelkyň, takže princezna Mandy, Tina, či Jackie by asi neznělo dobře.

Zírala na mne, jakoby tušila, že mi osud určil, abych v jejím životě hrál důležitou roli. Nebo byla už tak zoufalá.

"Pomozte mi," prosila.

Bylo mi určeno, abych se pokusil ji zachránit, ale napoprvé se mi to nepodaří. Odvedou ji v řetězech, mně ukradnou talisman, načež projdu typickými druhy činností jako gladiátor, vrah, zloděj, žoldnér, což se mnoho neliší od příležitostných zaměstnání, které musí vykonávat spisovatelé na volné noze, když se dostanou do přechodných finančních potíží.

Náhle se k nám začala valit šedá mlha. Mlha je vždy užitečná, když je třeba zakrýt detaily v pozadí. Ušetří se tím práce s jejich popisem a navíc vytváří příhodnou kulisu pro temné síly, které jí projíždějí a prezentují tak svou hrůznou přítomnost.

Z vířící mlhy se vyřítilo asi sto barbarských jezdců. Byli to divocí válečníci oděni do stříbra a bronzů, s tvářemi pokrytými maskami v podobě divých zvířat. Jejich koně byli ověšeni vybledlými kostmi a vysušenými hlavami nepřátel. Ozbrojeni byli meči, kopími, sekerami a luky.

Ve svých podvlékačkách jsem měl pocit, že jsem značně zranitelný.

Přátelsky jsem se na princeznu usmál, a pak pokrčil rameny na znamení, že jí asi mnoho nepomůžu.

Zatvářila se zděšeně, a celkem jsem se jí nedivil.

"Pomozte mi," zaprosila znovu.

Na to, abych ji seznámil s dalším dějem románu, už nebylo dost času. "Vypadá to zle," řekl jsem, "ale nakonec to všechno dopadne dobře. Fakt!"

Princezna stráví nějakou dobu v harému, pak ji odvedou na galérii, aby ji obětovali duchům moře. Někdy odklad získá tím, že loď ztroskotá a ona pak stráví příští kapitolu na ostrově lidojedů. Vůbec, fantastické knihy mají tu výhodu, že autor do nich může vecpat téměř vše, každou éru i kulturu - čím víc toho tam napěchuje, tím lépe.

"Což vy nejste Ten, Který Byl Přislíben?" Princezna musela křičet, aby přehlušila krvežíznivý jekot blížících se nájezdníků.

Znovu jsem pokrčil rameny.

"Přece mne máte zachránit!"

"Ehm... to přijde později."

"Což nejste bůh? Což jste toto všechno nestvořil? Jste přece všemocný, tak mi pomozte!"

"To není tak jednoduché, jak se zdá," řekl jsem. "Rád bych vám pomohl, ale..."

Pohlédla upřeně na můj rozkrok. Pochopil jsem proč, teprve když se zeptala: "Kde máte talisman?"

Také bych to rád věděl. Princezna se zřejmě domnívala, že jsem jej tam ukryl. Existoval vůbec?

"Nevím," řekl jsem.

Princezna se ohlédla právě v okamžiku, kdy se k ní řítíl první z maskovaných jezdců.

"V tom případě jděte do...!" vyjela

na mne, otočila se a utíkala pryč.

Nejsem si jist, zda postavy v žánru fantasy smějí mluvit sprostě. Zatím co jsem o tom uvažoval, zasvištěla sekera a oddělila princeznu hlavu od těla. Z krku jí vytryskla fontána krve a bezduché tělo se zřítilo k zemi. Hlava se skutálela do řeky. Voda zčervenala, pak jen zružověla a po chvíli tekla čistá jako dřív.

"Nemůže být skutečná," říkal jsem si. "Nikdy neexistovala. Je pouze románovou postavou a já ji stvořil!"

Snažil jsem se na ni nedívat příliš upřeně, protože se mi zdálo, že je přece jen podezřele skutečná.

S mým románem se děje cosi divného, protože jiné osoby nabývají vrchu. To se sice stávalo i dříve, jenže tehdy jsem vždy měl vše pod kontrolou a mohl připustit i poněkud odlišný vývoj děje, pokud vedl k objevu nových a nečekaných situací.

*

Vedoucí jezdec přitáhl koni uzdu. Z jeho dvojsečné sekery kapalo cosi, co se až příliš podobalo krvi. Ihned jsem ho poznal. Byl to nejohavnější a nejodpornější bídák, jaký se kdy potloukal po tomto světě - sám Temný Lord. (Jeho jméno bude třeba ještě vymyslet.) Byl to právě on, s nímž já -nebo lépe řečeno můj hrdinný prototyp - vybojuje na konci seriálu titanský souboj na život a na smrt.

Na jeho smrt, pochopitelně.

Tak alespoň to předpisoval scénář. Ale on zřejmě nebyl ochoten čekat tak dlouho na naše konečné zúčtování.

Jeho hrůzná armáda se zastavila a jezdci se shlukli za ním. Pak jeho strašidelná postava postoupila zvolna kupředu a jeho kůň se pomalu brodil přes říčku. Sledoval ho další kůň, jehož jezdec byl zahalen do temného roucha. Byla to ďábelská čarodějnice, jeho nejbližší spojenec, jejíž kouzla ho chránila před veškerým nebezpečím.

"Ehm... nazdar vespolek!" pronesl jsem, snaže se, abych mluvil co nejrychleji a aby se můj hlas příliš nechvěl. "Já jsem chlapík, co vás stvořil. Navrhuji, abyste nedělali nic, čeho byste pak litovali. Nebýt mne, vůbec neexistujete!"

"Nechápu, proč si někteří lidé namlouvají, že jsou nepostradatelní," kroutil hlavou vůdce pohanů a stáhl si s obličejem masku.

Obdařil mne záhadným úsměvem, jako když mi onehdy řekl, že jedna z mých knih je neprodejná.

Byl to Derek, můj vydavatel.

Když jsem si vymýšlel Temného Lorda, musel jsem mít před očima Dereka, i když nyní, s opilovanými zuby, červeným a purpurovým tetováním a rituálními jizvami po tvářích, vyhlížel poněkud jinak. Řekl bych že dokonce lépe.

Černá kouzelnice se vedle něho zastavila a nelidsky se zasmála. Pak její pařátovité nehty strhly závoj, který jí zakrýval obličej.

Byla to Karen, moje literární agentka.

Vždycky jsem se domníval, že je na mé straně, ale v hloubi svého povědomí jsem o tom pochyboval. Asi proto jsem jí určil roli ďábelské pomocnice onoho padoucha. Věděl jsem, že Karen a Derek se spolu setkávali častěji než já s nimi.

Obědvali spolu, pili spolu a kdo ví co ještě.

"Umíte jezdit na koni?" zeptal se Derek.

V životě jsem na koni neseděl. Proto mne jeho otázka překvapila tak, že jsem mlčel.

"Umíte bojovat, vládnout mečem a střilet z luku?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Jste největší čaroděj, jaký kdy žil?"

Pokrčil jsem rameny.

"Takže toho mnoho neumíte, že?"

V tom měl, bohužel, pravdu.

Derek se hlasitě zachechtal a jako ozvěnou se ozval Karenin skuhravý smích. Zamrazilo mne v zádech. (Klišé, samozřejmě, ale občas se to stává.)

Otočili koně a hnali se zpět přes řeku. Zazněl dusot kopyt, zvedl se vír prachu a oba i se svou zlověstnou kohortou zmizeli v mlze.

Svět jim byl otevřen k dalšímu loupení a plnění a já proti tomu nemohl nic udělat. Už to nebyl můj scénář, ani má zápleтка, ani kniha.

Tenhle román můj vydavatel tedy pěkně zmršil.